מזבח החיצון דכתיב ביה יושמו אצל המזבח

מזבח הפנימי^י מנלן אמר ר"א דאמר קרא ²והסיר

את מוראתו בנוצתה אם אינו ענין למזבח

החיצון תנהו ענין למזכח הפנימי אימא אידי

ואידי מ במזבח החיצון ולקבוע לו מקום א"כ לימא קרא אצל ס המזבח מאי יהדשן דאפילו

מזבח הפנימי מ מנורה מנלן דשן הדשן: מתני'

חר"ש אומר תורין שלא הגיע זמגן מועלין בהן בני יונה שעבר זמגן לא נהנין ולא מועלין בהן:

גמ' בשלמא ר' שמעון כדקתני מעמא ¢שהיה ר"ש אומר כל הראוי ₪ לאחר זמן והקדישו

בתוך זמנו הרי הוא בלא תעשה ואין בו כרת

אלא רבנן מאי שנא ממחוסר זמו אמרי מחוסר

זמן מידי דהוה אבעל מום "דבר פדיון הוא אבל

הָנֹי עופות בכיון דאין מום פוסל בעופות אין

לעופות פדיון ס יאמר עולא א"ר יוחנן יקדשים

שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה יתיב יו עולא וקאמר להא שמעתא א"ל רב יחסרא מאן שמע

וקר... יוחגן ₪ רבך יו[וכי] קרושה שבהן להיכן הלכה א"ל ₪ תיקשי מתניתין תורין שלא הגיע

זמנן ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין זהכא נמי נימא קרושה שבהן להיכן הלכה יאס א"ל מודינא לך דאיכא מעילה מדרב,נן

וקשיא לי מי איכא מידי דמעיקרא ים לא

אית ביה מעילה ולבסוף אית ביה מעילה

ולא והא איכא דם דמעיקרא לית בה מעילה

ולבסוף אית בה מעילה דתנן ידם בתחלה אין מועלין בו יצא לנחל קדרון מועלין בו אמרי התם נמי איכא מעילה מעיקרא

יז א מיי׳ פ״א מהלכות איסורי מזכח הלכה י: ב [מיי פ"ג מהלי איסורי מזבח הל' אן: יח ג מיי׳ פ״ג מה מעילה הלכה א:

תורה אור השלם 1. ולבש הכהן מדו בד וּמִּכְנְסֵי בָּד יִלְבָּשׁ תַּפּוּקוּ מִּיּד בְּדּ וּמִּכְנְסֵי בַּד יִלְבָּשׁ עֵל בְּשְׁרוּ תִּהַלִים אֶת הָעָלָה עֻלָּ תִאבֶל הָאָשׁ אֶת הָעלָה עֻלְ הַמִּוְבַּחַ רְשְׁמִוֹ אַעָּלָה המורח: ייי. ויקראוג המזבח: והסיר את מראתו

אן ואידי למזבח החיצון אות ב׳ נמחק: כן אצל (אצל) מאי תיבת המזבח נמחק: גן הפנימי אשכחן מזבח החוימי מורה: הפנימי מנורה: דן מוניי תורין שלא הגיע זמנן ובני יונה שעברו זמנן לא נהנין ולא מועלין ר' שמעון: פן הראוי לבא לאחר זמן ט הואר כבא כאוו וכן מתיבת והקדישו עד תיבת הרי נמחק: זו פדיון אינו קדוש במחוסר זמן אמר: זו יתיב רבה גליון כן נמצא ברוב ספרים אבל בתוס׳ ברוב ספרים אבל בתוס׳ משמע דיתיב קאי אעולא וגרסי על ר״י רבך: זו יוחנן קדושה לפי הגירסא דלעיל רבה לא גרסי׳ הכא רבך: עו אמר ליה ותיקשי לך מתני': ין מועלין בהן הכא: יאו הלכה אלא מודינא על יקן הזכה אלא מחינא על תיבות אמר ליה נרשם קו למעלה להורות כן לפ״ד ראוי למחקו זה לשון הרא״ש ו״ל א״ל רבה אע״ג דאמינא יצאו מידי מעילה דרר חורה מודיוא לד דאירא מעילה מדרבנן ומשלם הקרן לבד אפילו בתורין שלא הגיע זמנן וקשיא ליה לרב איכא מידי חסדא דמעיקרא לית בהו מעילה ולבסוף אית בהו מעילה מדרבנן אתורין קא קשיא ליה אי אמרת בשלמא היכא דהוי ביה מעילה מדאורייתא מעיקרא כגון הני קדשים שמתו שפיר ככתוב ברש"י מנחות (לף גל ע"ל) ד"ה גזרו: יגן דשן כבתרומת הדשן: ידן למזבח קרינן . כשיגדלו הס״ד תיבת כשיבא נרשם עליו קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: טון תעשה דשוחט חוץ ואין תיבות דאותו ואת בנו נמחק: טוז מרחם וקרב בנו נמוזק: שון מרוום וקרב לאחר זמנו אף: יון הוא כדתנן כל הקדשים שקדם מומן להקדישן נפדין: ימן נמי אפילו כשהוא: יע] לא אמרי׳ גבי: כן דרב חסדא אות ל׳ ל״ש: כה) דרבנן אי אמרת בשלמא: **ככ**ן קודם שנתקבל בכלי כן לשון הרא"ש ז"ל: כר לן ולא קבעי מדישון כר אלא ודאי קבעי מנלן כו׳ מקום לדישון מנורה אצל מזבח קדמה ודומיא דמנורה הויא בעי הכא לכך נראה לפרש כו' בעי מקביעות

ב. יְבַיּשָּׁלִיף אֹתָה אַצֶּל בְּנְצְתָה וְהִשְׁלִיף אֹתָה אַצֶל הַמִּוְבָּחַ קַדְמָה אֶל מְמָוֹם הַדְּשָׁן: ויקרא א טז שימה מקובצת

מזבח הפנימי אין מועלין משמע הא מהמו הספניתי מין מושפין משתב לישון כים למזבח החילון במקום שקבוע דישון פנימי מועלין ואם כן יוז דישון מזבח הפנימי הוא אצל המזבח קדמה שאם היי חוץ יש (לומנה) אמאי מועלין שם כתו אפילו במובח החילון והא אמרינן לעיל דמועלין בה עד שתלא לבית הדשן אלמא דכי יצאת לבית הדשן לית בה מעילה אלא ודאי דישון מזבח הפנימי הי׳ אלל מובח קדמה סמוך לתרומת הדשן של מזבח החילון לשו (ובכאן גרם בית הדשנים היה שם) והשתא ניחא דקאמר דישון מזבח הפנימי אין מועלין הא של מזבח החילון לו באותו מקום מועלין דאכתי לא יצא לבית הדשן שמחוץ למחנה ועלה קאמר בגמ' בשלמא מזבח החילון נפקא לן קביעות מקום לתרומת הדשן דכתיב ושמו אלל המובח אלא מובח הפנימי מנלן שיש הביעת מהום לדישון פולח דחמר קרא והסיר מוראתו בנולתה והשליך אותה אצל המובח קדמה לכן אם אין ענין למזבח החילון דהא כתיב ושמו תנהו למזכח הפנימי: **ואימא** אידי ואידי למזכח החיצון ולקבוע לו מקום. פי׳ לקבוע מקום למוראה ונוצה לגולי (שיש לו שתהח) במקום תרומת הדשן של מזבח וקשה דמשמע דקחי לקבוע מקום אתרומת הדשן של מובח החילון לה גופייהו ועוד קשיא מאי משני א״כ לימא קרא להו אלל המובח ה"ל למימר אם כן לא לכמוב אל מקום הדשן אלא והשליך אותה אצל המובח קדמה ומו לא אלא ה"פ ואימא אידי ואידי לדישון המובח החילון

דישון מזבח החילון ליז מדקאמר דישון

ולקבוע לו מקום לדישון שהיא קדמה דבאידך קרא דושמו לא כתיב קדמה ולא הוה ידענא במורח או במערב ומשני א"כ לימא קרא אצל (אצל) כלומר למה לי דכתיב אל מקום הדשן לא לכתוב אלא אצל המובח קדמה והייתי למד בג"ש אצל אצל דדישון מזבח החיצון במקום שזורקין בו המוראה והנולה מאי מקום הדשן דאפילו מזבח הפנימי כלומר שגם קביעות מקום דישון מוכח הפנימי היה שם אלל מוכח החילון: מנורה מנאן. דדישונה היה שם אצל המובח שדשן הדשן כלומר בג"ש דשן דשן נפקא לן ממובח לח: בשלבוא לר"ש. לכן מועלין בתורין שלח הגיע זמנן כדקתני טעמח בפ׳ כ׳ השוחט (זבחים דף קיב:) גבי אותו ואת בנו ומחוסר זמן

דאמר

מנורה מנא לן כגו לא קבעי מדישון דהא כחיב בהדיא (שמות ל) בהיטיבו

את הנרות אלא קבעי מולן דהיה קביעות מקום לדשנו [של] מנורה אצל מזבח קדמה לכך נראה לפרש דהכא נמי בעי בקביעות מקום דמשמע

מתוך המשנה דקביעות מקום דמובח הפנימי הוא אלל קדמה במקום ששם

לו הרי הוא בלא תעשה אם שחט בחוץ וכיון דאם שחטה בחוץ עובר בלא מעשה א"כ חשיבי לענין שמועל בהם אלא לרבנן ש"דאמרי דליכא לאו אם שחט בחוץ מ"ש ממחוסר זמן דמועלין בו קודם שיגיע זמנו מעיקרא הוה מלי למימר בשלמא לר"ש מידי דהוי אמחוסר זמן בלאו האי טעמא דאים בהו לא מעשה אלא בעי למימר טעמא דאמי שפיר אפילו במסקנא דמסיק מידי דהוה אבעל מום ומחלק בין מחוסר זמן לעופות וכה"ג פירשתי בפ"ק דשבת (דף ה:ס) גבי בשלמת בן עותי לס מהלך כעומד דמי: אבל גבי עופות כיון דאין המום פוסל בעופות אין לעוף פדיון. לתו דוקא משום דאין לעו פוסל דהא אפילו מחוסר אבר שפוסל בעופות

לית ביה פדיון כדמשמע במס' מנחות (דף ק:) שאין פדיון אלא לבהמה מו: ובי קרושה שבהן דהיכן הדכה. כלומר קדושה שהיה להם קודם שמתו שהיה בהם מעילה מן התורה אמר עולא ומיקשי לך מתני' תורין שלא הגיע זמנן ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין ומיירי אף בשהקדישן קודם שעבר זמנן ואמאי לימא קדושה שבה להיכן הלכה שהיה בהן קדושה א ביונים קודם שעבר זמנו מאו למעילה בהו וה"ה דהוה מלי פריך מחמש חטאות המתות אמר ליה מודינא לך דאיכא מעילה דרבנן רב חסדא הדר ביה מקושייתו והכי קאמר מודינא לך דוודאי ליכא מעילה כי אלא מדרבנן כמו בקדשים שמתו והא דהוה (קהדר) קשה לי יונים אפילו מעילה מדרבנן ליכא וקשיא לי מי איכא מידי כלומר

מקום דדישון מזבח הפנימי

אלא דישון מובח הפנימי מנלן. שהיה מניחו אלל מובח החילון ושיהו מועלין בו לאחר שבא עם תרומת הדשן: והסיר אם מוראסו בנולסה וגו' אל מקום הדשן אם אינו ענין. למכתב אל מקום הדשן לדישון מזבח החילון דהא כתיב ביה דשן אחר דכתיב (ויקרא ו) והרים את הדשן תנהו ענין

האי אל מקום הדשן לדישון מזבח מקומו הפנימי והמנורה ששם היה דמועלין בו כבתרומת הדשן של מזבח החילון המונח שם: אימא אידי ואידי. קראי בדישון מזבח החינון מיירי והא לשנה עליו הכתוב והשליך וגו׳ כדי לקבוע לו מקום שתהא השלכת מוראת העוף אלל המובח קדמה. ואכתי לא ידעינן אמאי מועלין בדישון מזבח הפנימי דהא לא כתיב ביה דישון כלל דהאי דכתיב ודשנו את המובחים ההוא בשעת מסעות קמיירי: אם כן. כדאמרת דלקבוע לו מקום הוא דאתא א"כ לימא קרא והשליך אותו אצל המובח קדמה ותו לא וממילא ידענא דהיינו מקום הדשן דיליף אצל אצל מושמו אלל המזבח ואיכא למימר דבתרוייהו בדישון מזבח החילון קמיירי אלא מדאילטריך למכתב בהאי קרא הדשן ש״מ בדישון מזבח הפנימי מיירי דאם אינו ענין כו' וכיון דכתיב ביה דשן (h) ינו בתרומתה) הדשן של מובח החילון מועלין בה: הדשן. מריבויים דה"ם חמי דישון המנורה: בותני' ר"ש אומר סורים שלא הגיע ומכן מועלין בהן. לפי שראוין למזבח ידו כשיבוא שיגדילו: גבו' בשלמא לר"ש. דמחייב מעילה בשלא הגיע זמנן: כדקתני טעמא. בפרק אותו ואת בנוש: שהיה ר"ש אומר. השוחט אותו ואת בנו קדשים בחוץ שני הרי הוא בלא תעשה שון (דאותו ואת בנו) ואין בו כרת שהיה ר"ש אומר כל הראוי לבוא לאחר זמן כגון זה שהוא ראוי לישחט למחר בפנים ושחטו בחוץ ה"ז עובר בלח תעשה ואין בו כרת לפי שאינו מתקבל בפנים דאיסור אותו ואת בנו נוהג נמי בקדשים (חולין דף עת.) והני תורים

נמי שהקדישן קודם זמנן הואיל ויהיו ראוין לאחר מכאן השתא נמי אים בהו מעילה: אלא לרבנן. מ"ק דאמר לא נהנין ולא מועלין מאי שנא ממחוסר זמן דבהמה דקי"ל שנכנס לדיר להתעשר כדאמרי' פרק מעשר בהמה (בכורות דף נו.) מחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר דיליף העברה העברה מבכור מה בכור קדוש לפני זמנו שהרי קדוש מרחם שוו אף מחוסר זמן נמי שאינו בן שמונה קדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמנו והני חורין נמי ליקדשו קודם זמנן ולמעול בהו: אמרי. לא דמי מחוסר זמן דבהמה למחוסר זמן דעופות דהיינו טעמא דמחוסר זמן דבהמה קדוש מידי דהוה אבעל מום דבהמה דבר פדיון הוא יו דמיגו דחשיבא דאית בה קדושה כשהיא בעלת מום אית בה קדושה נמי יתו כשהיא מחוסר זמן אבל עופות דליכא למימר בהו האי מגו הואיל ואין המום פוסל בעופות דאין תמות וזכרות בעופות⁹ ואין לעופות פדיון הכי נמי לית בהו קדושה במחוסר זמן דעוף: יצאו מידי מעילה דבר סורה. דלא קדשי ה'ים נינהו דלא חזו לגבוה וקדושת דמים נמי לית בהו דאין פודין את הקדשים להאכילם לכלבים⁰: וחיקשי לך מחני כר. אלא כי היכי דבמתני׳ לא אמרי׳ קדושה שבהן להיכן הלכה ה״נ לא יש אמר גבי קדשים שמתו הלכך יצאו מידי מעילה דבר תורה מ אבל בהא מודינא לך אע"ג דאמינא יצאו מידי מעילה דבר תורה מודינא דאיכא מעילה מדרבנן בקדשים שמתו ובתורין שלא הגיע זמנן ומשלם הקרן: וקשיא לי. ⁰אחורין ה⁽⁰⁾ דלרב חסדא דאמר וכי קדושה שבהן להיכן הלכה וכי? דמשמע דסבירא ליה דאית בהו קדושה ומי איכא מידי דמעיקרא לית ביה מעילה כלל ולבסוף אית בהו מעילה דרבנן יאז בשלמא היכא דהוה בה מעילה מעיקרא כלל ולבסוף אית בהו מעילה דרבנן יאז בשלמא היכא דהוה בה מעילה מעיקרא מדאורייתא כגון הני קדשים שמתו דאית בהו מעילה מדרבנן לבסוף שפיר אבל בתורין שלא הגיע זמנן דבשעת הקדש לא הוה בהו מעילה מדאוריי׳ דלא חזו בקדשי ה' מי אמרי' דליהוי בהו מעילה מדרבנן לבסוף: והא איכא דם : דמעיקרא. לאלחר כשנשחט קודם כש שנזרק אין בו מעילה לפי שאין מועלין בדמים

המקיז וכי קדושה שבהן להיכן הלכה לאו קושיא היא דהא גבי

מסצות קא מיירי: ודאי מצי

מסצות קא מיירי אלא מראצטרין למכתב בהאי

מקור אודש של מובח מפנימי קא מיירי: הדשן, מרובריא דה"א אתי דישון של מנורה: בשלמא לר שמעון. דקא

מחייב מצילה בלא הגיע זמנן: בדקתני טפגא שהיה ר' שמעון אומר. בפרק אותו ואת בנו השווא אותו ואת בנו השווא אותו ואת בנו השווא אותו ואת בנו השווא אומר. בפרק אותו ואת בנו השווא של מנורה: בשלמא לר שמעון. דקא

מחייב מצילה בלא הגיע זמנן: ברק מי שהיה ר' שמעון אומר. בפר הואוי לאחר זמן במגון לאון וואר מון במולף במנים דאותו ואת בנו השווא אותו ואת בנו קדשים ווואל אומר בפרק אותו ואת בנו השווא אותו ואת בנו קדשים במצון בקא מי מוואל ואתן בל האווא משוון הוואל ואתן בל האוואל ואתן בל מצופת היה ווואל ואתן בל האוואל ואתן בל מצופת היה במון קשיא לל הבעם. הווואל ואתן בל מצופת היה בל מצופת היה בלון למצול בהוואל ואתן בל מצופת היה בל מצום היה בל מצופת היה בל מצופת היה בל מצופ

 ה) זכמים קיב: חונין פה, (נוכר ג"כ כממורה יט:], 2) [לעיל ב. לקמן טו.], ג) [פסמים לג: שבועות י: נדרים נט.],
 ד) ל"ק, ס) גיי רש"י אבל,
 ו) לעיל יא, ז) [במדבר ד],) נעיל יח, ז) [במדבר ד],
 ח) מועלין בו כבתרומת ל״ק,
 ט) [חולין דף פל. זבחים קיב:],
 י) [חמורה יד.],
 ל) [חמורה ל:],
 מורה ל:],
 מורה בפנים ח״ל מודינל לך דמשמע דרב חסדא קאמר הכי אלא גורס אבל בהא מודינא לך ועולא האמר הכי לרב חסדא חנת גורם חבנ בהת מודינת כך ועולה קאמר הכי לרב חסדה ל"ק, ל) גיי ל"ק אחורין רב חסדה קאמר לעולה דאמר לחסדה קאמר לעולה דאמר וכו', ש) נ"א למקומה וגירסת וכו', ש) נ"א למקומה וגירסת ל"ק למחנה, ע) של מובח כ"ק נמחוכה, על של מובח
 החילון ומנ"ל דג' בית הדשנים
 היה שם והשתא ניחא כו' ל"ק,
 משבני דא"ק ל"ק,
 שישליך מוראה ונולה כו שישניך מורסה ונוכה במקום תרומת הדשן וכוי צ"ק,
 ק) ומשני דשן הדשן כוי צ"ק,
 ר) צ"ל פרת חטאת, ש) צ"ל ניהי,
 ס) [ע"ש בחוס' ד"ה בשלמא],
 ל) ביונים קודם קודם

הגהות הב״ח

שעבר זמנו למעול בהו וה"ה שעבר ותקן נתעות כהו ה"ה דהוה תלי למיפרך כוי ל"ק, ב) אלא מדרבנן גבי קדשים שמתו והא דהוה קשה לי וכי קדושה שבהן כוי ל"ק,

(א) רש"י ד"ה א"כ וכו' וכיון דכתיב ביה דשן דינו כבתרומת הדשן: (נ) ד"ה וקשיל לי לתורין דרב [מסדל] דלמר וכי כנ"ל (ומיבת חסדא נמחק):

מוסף רש"י

הרי הוא בלא תעשה. הואיל וראויין לאחר זמן יש בו לא מעשה לשוחטן בחוץ החים קיב:) הואיל ורלוי לאחר זמן, ולאו דידיה מפרט בפרק בתרא דובחים (קיד.) מלא מעשון ככל אשר אומנו עושיס וגו' (חולין פא.). יצאו מידי מעילה דבר תורה. משום דכתיב קדשי ה', וכיון דמתו לא חזו לקדשי ה' (לקמן טו.) אבל מדרבען אית בהו שו.) סכנ נו.... מעילה (לעיל ב.). יצאו לנחל קדרון. ראה רש"י לעיל יא א.

רבינו גרשום

אלא מזבח הפנימי מנין. דהוה ליה עביד דישון כלל ווחה ליה עביר דישון כלל ושהיה מניחו אצל מזבח החיצון: אמר קרא והסיר את מוראתו וגר': אם אינו ענין למכתב אל מקום הדשן ענין למכתב אל מקום הדשן . הכא דיכול למימר והשליר הכא דיכול למימר והשליך אותה אצל המזבח ובהכי סגיא דידע" דהיינו מקום הדשן תנהו עניך האי אל מקום הדשן לדישון של מזבח הפנימי וששם היה מקומו: אימא אידי ואדי. מקומו: אימא אירי ואירי. קראי בדשן של מזבח חיצון מיירי והאי דשנה עליו הכתוב משום דלקבוע לו מקום אתא דמקום השלכת מוראת העוף תהא אצל המזבח ואכתי לא ידעינן אי הוה ליה דישון אי לא את המזבח ההוא בשעת מסעות קא מיירי: ודאי מצי